

Sygn. akt. VIII K 753/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Lewczuk

Protokolant: Łukasz Jachowicz, M. R., M. N.

przy udziale Prokuratora Ewy Olech, U. T., J. W., E. R., M. W.

po rozpoznaniu rozprawie w dniach 17 kwietnia 2014 r., 29 maja 2014 r., 31 lipca 2014 r., 6 listopada 2014 r., 10 grudnia 2014 r., 25 lutego 2015 r., 26 marca 2015 r., 28 maja 2015 r., 12 czerwca 2015 r. oraz 10 września 2015 r. w W.

sprawy przeciwko

D. S., s. Z. i Z. z d. O., ur. (...) w M.

oskarżonemu o to, że

w okresie od 2008 r. do dnia 15 stycznia 2013 r. w W. na ul. (...) oraz na ul. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad konkubiną A. Ż. w ten sposób, że szarpał i uderzał pokrzywdzoną pięścią w tył głowy raz po ciele, będąc pod wpływem alkoholu wszczynał awantury, podczas których wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne oraz dokonał uszkodzenia mienia w postaci drzwi wejściowych poprzez zarysowanie i uszkodzenie zawiasów oraz drzwi wewnętrznych w lokalu poprzez wybicie w nich szyb, ścian lokalu poprzez uszkodzenie tynku i zabrudzenie ich powierzchni, mebli poprzez wgniecenie powierzchni oraz uszkodzenie sprzętów domowych o łącznej wartości około 3.000 zł na szkodę A. Ż.,

tj. o czyn **z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.**

orzeka

I. Oskarżonego D. S. w ramach zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu uznaje za winnego tego, że:

a. w okresie od 2008 r. do końca grudnia 2011 r. w W. na ul. (...) oraz na ul. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad konkubiną A. Ż. w ten sposób, że szarpał ją, uderzał pięścią w tył głowy oraz kopał, a także wszczynał awantury, podczas których wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe oraz groził jej pozbawieniem życia i zdrowia, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne z art. 158 § 3 k.k. orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 września 1999 r. sygn. akt VIII K 314/98, co stanowi czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

b. w bliżej nieustalonej dacie w okresie od czerwca 2012 r. do września 2012 r. w W. na placu zabaw przy ul. (...) naruszył nieetykalność cielesną A. Ż. szarpiąc ją i jednocześnie znieważył ją kierując w stosunku do niej słowa powszechnie uznane za obelżywe, co stanowi czyn z art. 217 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

c. w bliżej nieustalonej dacie w okresie od września 2012 r. do grudnia 2012 r. na klatce schodowej budynku przy ul. (...) w W. naruszył nietykalność cielesną A. Ż. uderzając ją pięścią w tył głowy, co stanowi czyn z art. 217 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 217 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

d. w bliżej nieustalonej dacie w okresie od września 2012 r. do grudnia 2012 r. w W. naruszył nietykalność cielesną A. Ż. szarpiąc ją i jednocześnie znieważył ją kierując w stosunku do niej słowa powszechnie uznane za obelżywe, co stanowi czyn z art. 217 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

e. w bliżej nieustalonej dacie w okresie od stycznia 2012 do 15 stycznia 2013 r. na klatce schodowej budynku przy ul. (...) w W. naruszył nietykalność cielesną A. Ż. uderzając ją ręką w tył głowy i oblewając ją piwem, co stanowi czyn z art. 217 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 217 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

f. w bliżej nieustalonej dacie w okresie od stycznia 2012 roku do 15 stycznia 2013 roku w W. znieważył A. Ż. zarzucając jej rozwiązłość seksualną i kwestionując jej stan trzeźwości, co stanowi czyn z art. 216 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku wymierza mu karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności połączoną z obowiązkiem wykonywania kontrolowanej, nieodpłatnej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. Na podstawie art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku za czyn z art. 207 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego D. S. środek karny w postaci zakazu osobistego kontaktowania się z pokrzywdzoną A. Ż. za wyjątkiem sytuacji, gdy bezpośrednia styczność oskarżonego i wymienionej pokrzywdzonej wymagana jest przepisami prawa, a także podczas i w związku z toczącymi się postępowaniami sądowymi lub przed organami administracji publicznej, na okres 3 (trzech) lat;

III. Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 87 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku łączy orzeczone w pkt Ia-If jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz ograniczenia wolności i wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. Ustalając, że w ramach zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu oskarżony D. S. dopuścił się tego, że:

a. w bliżej nieustalonej dacie w okresie od stycznia 2012 r. do 15 stycznia 2013 r. w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. uszkodził przeszkłone drzwi wewnętrzne wybijając w nich szyby, czym spowodował szkodę na rzecz A. Ż. w wysokości 190 zł, co stanowi wykroczenie z art. 124 § 1 k.w.;

b. w bliżej nieustalonej dacie w okresie od stycznia 2012 r. do 15 stycznia 2013 r. w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. uszkodził drzwi szafy wnękowej uderzając w nie głową i rękoma, na skutek czego powstały wgniecenia w jednym ze skrzydeł szafy, czym spowodował szkodę na rzecz A. Ż. w wysokości 100 zł, co stanowi wykroczenie z art. 124 § 1 k.w.;

c. w bliżej nieustalonej dacie w okresie od stycznia 2012 r. do 15 stycznia 2013 r. w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. zniszczył blat kuchenny uderzając go nożem, na skutek czego powstały w nim dziury, czym spowodował szkodę na rzecz A. Ż. w wysokości 300 zł, co stanowi wykroczenie z art. 124 § 1 k.w.;

d. w bliżej nieustalonej dacie w okresie od stycznia 2012 r. do 15 stycznia 2013 r. w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. zniszczył drzwi do łazienki kopiąc w nie, na skutek czego powstała w nich dziura, czym spowodował szkodę na rzecz A. Ż. w wysokości 180 zł, co stanowi wykroczenie z art. 124 § 1 k.w.;

e. w bliżej nieustalonej dacie w okresie od stycznia 2012 r. do 15 stycznia 2013 r. w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. zniszczył wiadro uderzając w nie, na skutek czego powstała w nim dziura, czym spowodował szkodę na rzecz A. Ż. w wysokości 5 zł, co stanowi wykroczenie z art. 124 § 1 k.w.;

f. w bliżej nieustalonej dacie w okresie od stycznia 2012 r. do 15 stycznia 2013 r. w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. uszkodził chlebak wgniatając go, czym spowodował szkodę na rzecz A. Ż. w wysokości 50 zł, co stanowi wykroczenie z art. 124 § 1 k.w.;

na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. postępowanie przeciwko oskarżonemu o czyny opisane w pkt IVa-IVf umarza;

V. Zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę (...) (tysiąc siedemset siedemdziesiąt sześć) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VI. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. S. i A. Ż. pozostawali w konkubinacie od 2007 roku. Początkowo zamieszkiwali wspólnie w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) w W., a następnie przeprowadzili się do mieszkania nr (...) przy ul. (...) w W.. Z ich związku urodził się syn A..

Od stycznia 2012 roku D. S. i A. Ż. nie pozostają już w konkubinacie i wówczas D. S. wyprowadził się z mieszkania przy ul. (...).

W okresie od 2008 roku do grudnia 2011 roku, gdy D. S. i A. Ż. pozostawali w konkubinacie, D. S. znęcał się fizycznie i psychicznie nad A. Ż., w zajmowanych przez nich wspólnie mieszkaniach, w ten sposób, bez uzasadnionego powodu albo bez powodu wszczynał awantury, podczas których popychał i szarpał ją. Najczęściej dochodziło do tego typu sytuacji, gdy D. S. pozostawał pod wpływem alkoholu, a zdarzało się, że upijał się kilka razy w tygodniu. Wówczas na zwróconą mu przez konkubinę uwagę, reagował agresywnie i dochodziło między nimi do kłótni i awantur, podczas których D. S. wyzywał swoją konkubinę wulgarnymi i obelżywymi słowami, ubliżał jej i groził pozbawieniem życia i zdrowia. Zdarzało się również, że D. S. bił wówczas swoją konkubinę rękami po ciele, w tym uderzał pięścią w tył głowy oraz kopał (k. 9, 180). A. Ż. obawiała się swojego konkubenta, obawiała się o swoje życie i zdrowie, szczególnie, że awantury z użyciem przemocy wobec niej zdarzały się, kiedy była w ciąży i nie potrafiła skutecznie przeciwstawić się swojemu konkubentowi.

Pomimo wyprowadzenia się D. S. z mieszkania przy ul. (...) w styczniu 2012 roku, w dalszym ciągu przychodził on do niego niemal codziennie w odwiedziny do syna. Przy okazji tych wizyt D. S. dopuszczał się w stosunku do A. Ż. naruszenia nietykalności cielesnej oraz znieważenia jej. Jedno ze zdarzeń miało miejsce latem 2012 roku, w bliżej nieustalonej dacie w okresie od czerwca 2012 roku do września 2012 roku w W., gdy D. S. na placu zabaw przy ul. (...) naruszył nietykalność cielesną A. Ż. szarpiąc ją i jednocześnie znieważał ją kierując w stosunku do niej słowa powszechnie uznane za obelżywe. A. Ż. wezwała policję, jednak ich interwencja nie przyniosła zmiany w zachowaniu D. S..

Następnie jesienią 2012 roku, w bliżej nieustalonej dacie w okresie od września 2012 roku do grudnia 2012 roku A. Ż. spotkała D. S. w sklepie. Poszła z nim do swojego mieszkania, gdyż chciał wziąć z niego swoje rzecz. Gdy weszli na klatkę schodową budynku przy ul. (...) D. S. ponownie naruszył nietykalność cielesną A. Ż. uderzając ją pięścią w tył głowy, a następnie udał się do mieszkania z kluczami zabranymi A. Ż.. W tym samym okresie, także w bliżej nieustalonej dacie, D. S. na osiedlu naruszył nietykalność cielesną A. Ż. szarpiąc ją i jednocześnie znieważał ją kierując w stosunku do niej słowa powszechnie uznane za obelżywe w obecności M. Ż., brata A. Ż..

W bliżej nieustalonej dacie w okresie od stycznia 2012 roku do 15 stycznia 2013 roku A. Ż. była z dzieckiem na klatce schodowej budynku przy ul. (...). Oskarżony podbiegł do A. Ż. i naruszył jej nietykalność cielesną uderzając ją w tył

głowy i oblewając piwem. W bliżej nieustalonej dacie, w tym samym okresie, D. S. podążył ulicą za A. Ż. i zarzucał jej rozwiązłość seksualną i kwestionował jej stan trzeźwości (k. 180).

W bliżej nieustalonych datach w okresie od stycznia 2012 r. do 15 stycznia 2013 r. D. S. w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. uszkodził: przeszklone drzwi wewnętrzne wybijając w nich szyby, czym spowodował szkodę na rzecz A. Ż. w wysokości 190 złotych, drzwi szafy wnekowej uderzając w nie głową i rękoma, na skutek czego powstały wgniecenia w jednym ze skrzydeł szafy, czym spowodował szkodę na rzecz A. Ż. w wysokości 100 złotych oraz chlebak wgniatając go, czym spowodował szkodę na rzecz A. Ż. w wysokości 50 złotych. Nadto w nieustalonych datach w powyższym okresie D. S. zniszczył także w mieszkaniu A. Ż. blat kuchenny uderzając go nożem, na skutek czego powstały w nim dziury, czym spowodował szkodę na jej rzecz w wysokości 300 złotych, drzwi do łazienki kopiąc w nie, na skutek czego powstała w nich dziura, czym spowodował szkodę na jej rzecz w wysokości 180 złotych oraz wiadro uderzając w nie, na skutek czego powstała w nim dziura, czym spowodował szkodę na jej rzecz w wysokości 5 złotych. Drzwi wejściowe do lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. uległy zniszczeniu na skutek zużycia.

Miały miejsce sytuacje, gdy to A. Ż. przejawiała agresję wobec D. S., a także kierowała wobec niego słowa powszechnie uznane za obelżywe w odpowiedzi na jego zachowanie.

W okresie od 25 lipca 2011 roku do końca grudnia 2011 roku pod adres ul. (...) trzykrotnie wzywana była policja, przez D. S., A. Ż. oraz nieustaloną osobę. Natomiast w okresie od 20 stycznia 2012 roku do 16 grudnia 2012 roku pod powyższy adres w związku z awanturami dziewiętnastokrotnie wzywana była policja przez A. Ż. bądź jej sąsiadów.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z dnia 3 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 94/13 D. S. został skazany za czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony na szkodę A. Ż. w okresie od 1 stycznia 2012 roku do 19 listopada 2012 roku.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 września 1999 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 314/98 D. S. został skazany za czyn z art. 158 § 3 k.k. na karę 9 lat pozbawienia wolności. Powyższą karę odbywał od 20 listopada 1997 roku do 7 maja 2004 roku, kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony z odbycia reszty kary.

D. S. jest osobą bezrobotną, zarejestrowaną w urzędzie pracy, jednak podejmuje prace dorywcze, które przynoszą mu miesięczny dochód około 500 złotych. Jest on kawalerem i posiada na utrzymaniu jednego syna, na rzecz którego ma zasądzone alimenty. D. S. w okresie od 2008 roku do 15 stycznia 2013 roku nie miał zniesionej lub ograniczonej zdolności do rozpoznania znaczenia swoich czynów oraz pokierowania swoim postępowaniem.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań A. Ż. (k. 9-9v, 170, 179-182, 357-357), zeznań M. K. (k. 74v-75, 179), zeznań M. Ż. (k. 14v-15, 197-199), zeznań K. C. (k. 383), częściowo wyjaśnień oskarżonego (k. 35-35v, 168-169), informacji z policji o interwencjach (k. 17-23), protokołu oględzin (k. 24-26), niebieskiej karty (k. 28-31), niebieska karta wraz z dołączonymi notatkami urzędowymi (k. 51-73), danych o karalności (k. 76, 114-116, 368-369), informacji o odbyciu kary (k. 86-87), odpisów wyroków (k. 88-90, 91-92), opinii sądowo-psychiatrycznej (k. 123-124), opinii psychologicznej (k. 187-189, 360-362), opinia biegłego z zakresu wyceny ruchomości (k. 393-396) oraz wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt VIII K 94/13 (k. 50 akt VIII K 94/13).

Przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym w dniu 9 kwietnia 2013 roku D. S. (k. 35-35v) częściowo przyznał się do zarzucanego mu czynu. Oskarżony wyjaśnił, że mieszkał z A. Ż. przy ul. (...), a następnie przy ul. (...), jednak od około półtora roku już z nią nie zamieszkuje. Wskazał, że od około 2005 roku pozostaje z A. Ż. w konkubinacie. Nadto wskazał, iż pomimo opuszczenia mieszkania zajmowanego przez A. Ż., regularnie w nim bywa odwiedzając ich wspólnego syna. Oskarżony zaprzeczył, aby uderzał pokrzywdzoną, jednocześnie wyjaśniając, że w czasie kłótni wzajemnie się szarpią. Nadto dodał, iż kieruje wobec pokrzywdzonej słowa powszechnie uznane za obelżywe (k. 35), jednak pokrzywdzona także kieruje wobec niego takie słowa (k. 35v). Oskarżony nie był w stanie wskazać wszystkich obelżywych słów używanych przez pokrzywdzoną. Co więcej D. S. przyznał się do dokonania uszkodzeń w mieszkaniu pokrzywdzonej, wskazując jednak, że wybił tylko jedną szybę. Oskarżony przyznał, że uszkodził wiadro, blat kuchenny,

drzwi do łazienki oraz ścianę w pokoju dzieci, a także wybił jedną szybę. Dodatkowo wskazał, iż wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2013 roku został skazany za groźby karalne kierowane wobec A. Ż..

Przesłuchany w postępowaniu sądowym D. S. (k. 168-169) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wyjaśniając, że między nim a pokrzywdzoną dochodziło do wzajemnych awantur, a pokrzywdzona, która pije alkohol, jest równie agresywna jak on po wypiciu alkoholu. Wskazał, iż z pokrzywdzoną pozostawali w konkubinacie od 2005 roku, a od 2 lat nie mieszkają razem. Co więcej oskarżony wyjaśnił, że do awantur wszczypanych przez niego bądź pokrzywdzoną dochodziło po spożyciu alkoholu. Przyznał, iż podczas niektórych awantur uderzał A. Ż. oraz iż to on był inicjatorem przemocy fizycznej. Oskarżony zaprzeczył jednak, aby kiedykolwiek kopał pokrzywdzoną, jednak potwierdził, że ją popychał oraz że zdarzało się, że wzajemnie szarpali się. Nadto wyjaśnił, że w czasie kłótni wyzywali się wzajemnie słowami powszechnie uznanymi za obelżywe. Oskarżony przyznał też, że wybił w mieszkaniu pokrzywdzonej jedną lub dwie szyby, uszkodził drzwi do łazienki uderzając w nie pięścią oraz prawdopodobnie zabrudził ścianę piwem, którą zresztą następnie pomalował, natomiast zaprzeczył, aby zniszczył drzwi wejściowe, zrobił dziurę w ścianie oraz uszkodził sprzęty domowe. Co więcej oskarżony dodał, że często wracał do domu z pracy pijany, jednak alkohol spożywał także wspólnie z pokrzywdzoną. Wyjaśnił też, że w dalszym ciągu spożywa alkohol, jednak nie podejmuje leczenia. Po odczytaniu wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym, oskarżony potwierdził je mimo, że nie przyznał się w nich do uderzania pokrzywdzonej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd uznał wyjaśnienia D. S. za wiarygodne jedynie częściowo, mając na uwadze fakt, iż oskarżony w swoich wyjaśnieniach starał się przedstawić swoją osobę w bardziej pozytywnym świetle poprzez obarczenie winą za awantury domowe, do jakich między nimi dochodziło, także pokrzywdzoną. W ocenie Sądu takie wyjaśnienia stanowią wyłącznie przyjętą przez oskarżonego linię obrony i dlatego też nie zasługiwały one na przymiot wiarygodności w całości. Wobec powyższego Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim wskazywał, że A. Ż. także wszczypany awantury, natomiast w czasie awantur szarpała go i kierowała wobec niego słowa powszechnie uznane na obelżywe. Opisywanego przez oskarżonego zachowania pokrzywdzonej nie potwierdzają dowody zgromadzone w sprawie. Jedynie z zeznań M. Ż. wynika, iż sporadycznie miały miejsce sytuacje, że pokrzywdzona przejawiała agresywne zachowanie względem oskarżonego, natomiast kierowane przez nią wobec oskarżonego słowa stanowiły jedynie odpowiedź na zachowanie oskarżonego. Mając na uwadze treść zeznań M. Ż. Sąd uznał, iż wyjaśnienia oskarżonego co do zachowania A. Ż. nie zasługują na wiarę, gdyż nie stanowią one odzwierciedlenia rzeczywistego stanu rzeczy. Oskarżony starał się przedstawić pokrzywdzoną w bardziej negatywnym świetle niż to miało miejsce w rzeczywistości. Należy zwrócić uwagę, iż już podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym oskarżony starał się umniejszyć znaczenie swoich negatywnych zachowań w stosunku do pokrzywdzonej zaprzeczając, aby ją uderzał, podczas gdy przesłuchany przed Sądem przyznał się do takiego zachowania. Jak już wspomniano wyżej, oskarżony składał sprzeczne wyjaśnienia co do faktu uderzania pokrzywdzonej, jednak w tym zakresie należało uznać za wiarygodne jego wyjaśnienia złożone przed Sądem, gdyż to one znajdują potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonej. Sąd także nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim wskazywał, iż nie kopał pokrzywdzonej, gdyż w tym zakresie jego wyjaśnienia pozostają w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonej.

Sąd natomiast dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim wskazywał na swoje zachowanie w stosunku do A. Ż. polegające na wszczypaniu awantur, szarpaniu, popychaniu, uderzaniu oraz kierowaniu wobec niej słów powszechnie uznanych za obraźliwe, albowiem w tym zakresie znajdują one potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonej. Sąd również dał wiarę oskarżonemu co do faktu spożywania przez niego i pokrzywdzoną alkoholu, albowiem okoliczność tę potwierdza także pokrzywdzona, wskazując także na swój problem alkoholowy i uczestnictwo w spotkaniu AA oraz nieskuteczną w tym zakresie terapię. Za wiarygodne Sąd uznał także twierdzenia oskarżonego co do dokonanych przez niego uszkodzeń szyb w drzwiach wewnętrznych, drzwi do łazienki, wiadra i blatu kuchennego oraz zabrudzenia ściany. Oskarżony co do zakresu dokonanych przez siebie zniszczeń wyjaśniał odmiennie w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym, dlatego też Sąd uznał jego wyjaśnienia za wiarygodne w zakresie w jakim znajdowały one potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonej. Natomiast Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim wskazywał, iż nie zniszczył drzwi wejściowych, albowiem były one zużyte już, gdy się

wprowadzili do mieszkania przy ul. (...). Okoliczność ta znajduje potwierdzenie w opinii biegłego, który nie był w stanie ustalić wartości szkody powstałej na skutek zniszczenia przedmiotowych drzwi przez oskarżonego. Jak zauważył biegły drzwi te zostały zniszczone poprzez zużycie, nie natomiast na skutek działania oskarżonego. Co więcej wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonej co do momentu, w którym oskarżony wyprowadził się z mieszkania przy ul. (...), tym samym brak było podstaw, aby kwestionować ich wiarygodność w tym zakresie.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania pokrzywdzonej A. Ż. (k. 9-9v, 170, 179-182, 357-357). Oceniając jej zeznania Sąd miał na uwadze treść opinii psychologicznych (k. 187-189, 360-362), z których wynika, że posiada ona zdolność do dokonywania i zapamiętywania spostrzeżeń, a jej zeznania nie zawierają zniekształceń. Zeznania pokrzywdzonej są spójne i logiczne, a nadto konsekwentnie opisywała ona zachowania oskarżonego. Należy zwrócić uwagę, iż wprawdzie pokrzywdzona nie była w stanie przyporządkować konkretnych dat do poszczególnych wydarzeń, to jednak przesłuchiwana najpierw w postępowaniu przygotowawczym, a następnie dwukrotnie w postępowaniu sądowym w podobny sposób opisywała ich przebieg i nie miała problemów w określeniu czy poszczególne zdarzenia miały miejsce w czasie gdy pozostawała z oskarżonym w konkubinacie czy po ich rozstaniu. Nadto należy wskazać, iż początkowo A. Ż. wskazywała różne daty rozstania z oskarżonym, jednak na skutek zadania jej dodatkowych pytań jednoznacznie wskazała, iż oskarżony wyprowadził się w styczniu 2012 roku. Wobec doprecyzowania przez pokrzywdzoną daty rozstania z pokrzywdzonym Sąd nie znalazł podstaw, aby w powyższym zakresie odmówić jej zeznaniom wiary, w szczególności w świetle treści wyjaśnień oskarżonego, który wskazywał na podobny okres. Dodatkowo należy wskazać, iż Sąd nie kwestionował zeznań pokrzywdzonej w zakresie w jakim wskazywała, iż oskarżony kopał w drzwi wejściowe, jednak w świetle wyjaśnień oskarżonego oraz wniosków opinii biegłego o niemożliwości ustalenia powstałej szkody ze względu na ich zużycie w toku normalnego użytkowania, nie natomiast na skutek działań oskarżonego, Sąd uznał, iż to nie działanie oskarżonego doprowadziło do zniszczenia przedmiotowych drzwi.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. K. (k. 74v-75, 179), albowiem jest ona jest osobą obcą zarówno dla oskarżonego, jak i dla pokrzywdzonej i Sąd nie dopatrzył się jakichkolwiek podstaw, aby miała ona w swoich zeznaniach podawać nieprawdę. Należy zwrócić uwagę, iż świadek co prawda nie posiada bezpośredniej wiedzy na temat zdarzeń będących przedmiotem niniejszego postępowania, jednak pośrednio jej zeznania potwierdzają przebieg wydarzeń przedstawiony przez pokrzywdzoną.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania M. Ż. (k. 14v-15, 197-199). W przekonaniu Sądu sam fakt, że świadek jest osobą spokrewnioną z pokrzywdzoną, nie może automatycznie skutkować uznaniem jego zeznań za niewiarygodne. M. Ż. był bowiem, poza samą pokrzywdzoną, jedynym naocznym świadkiem zachowania oskarżonego w okresie poprzedzającym jego rozstanie z pokrzywdzoną, gdyż do 2011 roku mieszkał razem z oskarżonym i pokrzywdzoną. Nadto zeznania świadka są spójne, logiczne i konsekwentne, a Sąd nie dopatrzył się innych przyczyn, dla których świadek miałby składać nieprawdziwe, niekorzystne dla oskarżonego zeznania. Zeznania świadka potwierdziły wskazywane przez A. Ż. okoliczności, iż negatywne zachowania oskarżonego w postaci przemocy fizycznej i psychicznej miały miejsce zarówno w czasie trwania, jak i po zakończeniu konkubinatu z pokrzywdzoną. Sąd dał także wiarę zeznaniom świadka w zakresie zniszczeń mieszkania przy ul. (...), albowiem opisywany przez świadka ich zakres znajduje potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonej, jednak Sąd miał na uwadze, iż świadek nie widział, aby zniszczenia te spowodował oskarżony. Sąd nie kwestionował także wiarygodności zeznań świadka co do sporadycznego agresywnego i wulgarnego zachowania pokrzywdzonej wobec oskarżonego. Na takie zachowanie pokrzywdzonej wskazywał także oskarżony. Wprawdzie oskarżony wskazywał na bardziej zintensyfikowane zachowania pokrzywdzonej jednak, jak wskazano wyżej, w tym zakresie Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. Ż., a nie wyjaśnienia oskarżonego.

Sąd dał wiarę zeznaniom K. C. (k. 383) jako spójnym i logicznym. Nadto znajdowały one także potwierdzenie w zeznaniach M. Ż. i A. Ż. co do agresywnych zachowań oskarżonego wobec A. Ż., które miały miejsce po wyprowadzeniu się oskarżonego z mieszkania zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną. Świadek jest osobą obcą dla oskarżonego i

pokrzywdzonej, jednak pozostaje ona w stosunkach koleżeńskich z pokrzywdzoną. Mimo to, z uwagi na zgodność jej zeznań we wskazanych wyżej dowodach osobowych, Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić wiary jej zeznaniom.

Nieprzydatne dla ustalenia stanu faktycznego okazały się zeznania świadków A. S. (k. 248), K. N. (k. 248-249) oraz S. R. (k. 266-267), gdyż żadna z nich nie posiadała informacji istotnych dla ustalenia odpowiedzialności oskarżonego za zarzucany mu czyn. W odniesieniu do zeznań A. S. i S. R. należy zauważyć, iż nigdy nie były one świadkami kłótni między oskarżonym a pokrzywdzoną, a ich pośrednie informacje o negatywnym zachowaniu oskarżonego były nieprecyzyjne i tym samym nie mogły stanowić podstawy ustalenia stanu faktycznego. Co więcej zeznawały one niechętnie i nie podawały w swoich zeznaniach żadnych szczegółów. Natomiast co do zeznań K. N. należy zauważyć, iż nie bywała ona w mieszkaniu oskarżonego i pokrzywdzonej, gdy pozostawali oni w konkubinacie, zatem nie posiadała żadnych informacji co do zdarzeń, które miały miejsce w mieszkaniu. Nadto, jak świadek sama podkreśliła, informacje na temat związku oskarżonego i pokrzywdzonej posiadała od osób trzecich – „z osiedla” – i dodatkowo nie znajdowały one potwierdzenia ani w wyjaśnieniach oskarżonego ani w zeznaniach pokrzywdzonej, dlatego też Sąd uznał, iż nie można na nich opierać ustaleń faktycznych.

Za wiarygodną Sąd uznał także opinie: sądowo-psychiatryczną (k. 123-124), psychologiczne (k. 187-189, 360-362) oraz z zakresu ruchomości (k. 393-396), mając na uwadze fakt, iż każda z powyższych opinii została sporządzona rzetelnie i fachowo przez biegłych posiadających wykształcenie i doświadczenie odpowiednio w zakresie oceny stanu psychicznego, oceny zdolności spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń oraz wyceny ruchomości. Nadto żadna ze stron postępowania nie kwestionowała treści powyższych opinii.

Sąd uznał za wiarygodne i autentyczne także dokumenty zgromadzone w aktach sprawy i ujawnione w toku rozprawy. Dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu co do swojej autentyczności i nie były również kwestionowane przez żadną ze stron.

Przechodząc do analizy odpowiedzialności karnej oskarżonego D. S. za zarzucany mu czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. należy wskazać, iż odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. podlega kto znęca się psychicznie i fizycznie nad osobą najbliższą lub osobą pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy lub nad małoletnim lub osobą nieporadną ze względu na jej stan psychiczny lub fizyczny. Ustawowe określenie "znęca się" oznacza działanie albo zaniechanie, polegające na umyślnym zadawaniu bólu fizycznego lub dotkliwych cierpień moralnych, powtarzającym się w czasie albo jednorazowym, lecz intensywnym i rozciągniętym w czasie (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1976 r., VI KZP 13/75). Znęcanie się fizyczne może polegać między innymi na biciu, kopaniu, rzucaniu przedmiotami, poleceniu wykonywania upokarzających czynności, wyrzucaniu z domu, natomiast znęcanie psychiczne na lżeniu, wyszydzaniu, upokarzaniu, znieważaniu, czy kierowaniu gróźb bezprawnych. Czyn z art. 207 § 1 k.k. może zostać popełniony tylko z zamiarem bezpośrednim, gdyż znamię intencjonalne "znęca się", charakteryzuje szczególne negatywne nastawienie sprawcy wyrażające się w chęci zadania pokrzywdzonemu cierpień fizycznych lub psychicznych.

Zgodnie z art. 115 § 11 k.k. osobą najbliższą jest małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w tej samej linii lub stopniu, osoba pozostająca w stosunku przysposobienia oraz jej małżonek, a także osoba pozostająca we wspólnym pożyciu. Za wspólne pożycie uważa się relację pomiędzy dwiema osobami, które chociaż nie zawarły związku małżeńskiego, pozostają jednak w stosunkach faktycznych takich jakie charakteryzują stosunki pomiędzy małżonkami. Przykładem związku, w którym partnerzy pozostają we wspólnym pożyciu jest konkubinacie.

Mając na uwadze fakt, iż podmiotem przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. może być wyłącznie osoba najbliższa, osoba pozostająca w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy, małoletni lub osoba nieporadną ze względu na jej stan psychiczny lub fizyczny, należy wskazać, iż nie można oskarżonemu przypisać tego czynu w całym okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia tj. od 2008 roku do 15 stycznia 2013 roku. Na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym w szczególności zeznań pokrzywdzonej i wyjaśnień oskarżonego, Sąd ustalił, że pokrzywdzony wyprowadził się z mieszkania przy ul. (...) w W. w styczniu 2012 roku. Wtedy też oskarżony i pokrzywdzona zakończyli łączący ich dotychczas konkubinacie. Oznacza to, iż w styczniu 2012 roku A. Ż. przestała być dla oskarżonego osobą

pozostającą we wspólnym pożyciu, a tym samym także osobą najbliższą. Nadto brak jest podstaw przyjęcia, aby od stycznia 2012 roku pokrzywdzona posiadała cechy innej osoby mogącej mieć status pokrzywdzonej czynem z art. 207 § 1 k.k. W szczególności należy zaznaczyć, iż A. Ż., po zakończeniu łączącego ją z oskarżonym konkubinatu, nie była osobą w stałym lub przemijającym stosunku zależności do D. S.. Z żadnych dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie nie wynika, aby pokrzywdzona była uzależniona od oskarżonego finansowo bądź aby łączyła ją z nim szczególna więź psychologiczna bądź inna, która uzasadniałaby przyjęcie istnienia stosunku zależności. W konsekwencji należało uznać, iż oskarżony mógł wyczerpać znamiona czynu z art. 207 § 1 k.k. w okresie, gdy pozostawał z pokrzywdzoną w konkubinacie, tj. od 2008 roku do końca grudnia 2011 roku.

W tym miejscu należy wskazać, iż oskarżony w okresie od 2008 roku do końca grudnia 2011 roku wyczerpał zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe znamiona czynu z art. 207 § 1 k.k. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że oskarżony w powyższym okresie znęcał się psychicznie i fizycznie nad A. Ż. w ten sposób, że uderzał ją pięścią w tył głowy oraz kopał, a także wszczywał awantury, podczas których wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe (k. 9, 180) oraz groził jej pozbawieniem życia i zdrowia. Długość okresu, w którym oskarżony działał oskarżony – 4 lata, a także rodzaj podejmowanych przez oskarżonego działań – zarówno w formie znęcania się psychicznego, jak i fizycznego – wskazanych powyżej, świadczy, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, a jego powtarzające się zachowania wyrażały szczególne negatywne nastawienie sprawcy oraz chęć zadania A. Ż. cierpień fizycznych i psychicznych. Na marginesie należy wskazać, iż pomimo sporadycznego przejawiania przez pokrzywdzoną agresywnych zachowań wobec oskarżonego oraz kierowania wobec niego słów powszechnie uznanych za obraźliwe w odpowiedzi na jego agresję, brak jest podstaw do przyjęcia, że nie wyczerpał on znamion czynu z art. 207 § 1 k.k. Oskarżony bowiem niewątpliwie pozostawał w łączącym ich związku osobą posiadającą przewagę nad pokrzywdzoną, a stawiany przez nią opór nie może wykluczyć jego odpowiedzialności za popełniony czyn.

W ramach przypisanego oskarżonemu w pkt Ia wyroku czynu z art. 207 § 1 k.k. należało przyjąć działanie oskarżonego w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k., albowiem w okresie od 20 listopada 1997 roku do 7 maja 2004 roku odbywał on karę pozbawienia wolności za czyn art. 158 § 3 k.k. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż czyn z art. 158 § 3 k.k. stanowi czyn podobny do czynu z art. 207 § 1 k.k. w rozumieniu art. 115 § 1 k.k., albowiem zostały one popełnione przez oskarżonego przy użyciu przemocy. Oskarżony dopuścił się czynu z art. 207 § 1 k.k. będącego przedmiotem niniejszego postępowania w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 158 § 3 k.k. Tym samym oskarżony wypełnił wszystkie przesłanki z art. 64 § 1 k.k. warunkujące przyjęcie recydywy. Dla oceny czy oskarżony popełnił czyn w ciągu 5 lat po odbyciu powyższej kary pozbawienia wolności decydujące znaczenie będzie miała data początkowa czynu z art. 207 § 1 k.k. tj. 2008 rok, nie natomiast jego data końcowa tj. koniec grudnia 2011 roku, która przypada po upływie przedmiotowego 5-letniego terminu.

W tym miejscu należy także wskazać, iż zarzut aktu oskarżenia obejmował także zachowania oskarżonego polegające na kierowaniu wobec A. Ż. gróźb pozbawienia życia i zdrowia w okresie od 2008 roku do 15 stycznia 2013 roku. Jak ustalono zaś w niniejszym postępowaniu, wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z dnia 3 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 94/13 oskarżony został jednak uprzednio skazany za czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony na szkodę A. Ż. w okresie od 1 stycznia 2012 roku do 19 listopada 2012 roku. Tym samym wobec uprzedniego prawomocnego skazania oskarżonego za czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w okresie, gdy nie pozostawał już z pokrzywdzoną w konkubinacie, zasadnym było przyjęcie opisu czynu, który uwzględniał groźby kierowane wobec pokrzywdzonej do końca grudnia 2011 roku, czyli aż do początku okresu czynu ciągłego przypisanego oskarżonemu w sprawie VIII K 94/13.

Mając na uwadze powyższe, w ramach zarzuconego oskarżonemu aktem oskarżenia czynu z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnionego w okresie od 2008 roku do 15 stycznia 2013 roku, należało uznać oskarżonego za winnego czynu z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnionego w okresie od 2008 roku do końca grudnia 2011 roku. Wobec przyjęcia powyższych ram czasowych czynu z art. 207 § 1 k.k., zachowania oskarżonego objęte aktem oskarżenia, które miały miejsce od stycznia 2012 roku do 15 stycznia 2013 roku,

obejmujących także zachowania polegające na uszkodzaniu przedmiotów użytku domowego, należało zakwalifikować jako odrębne czyny.

W oparciu o zeznania pokrzywdzonej A. Ż. Sąd ustalił, iż D. S. dopuścił się wobec niej następujących zachowań:

- a. w bliżej nieustalonej dacie w okresie od czerwca 2012 r. do września 2012 r. w W. na placu zabaw przy ul. (...) naruszył nietykalność cielesną A. Ż. szarpiąc ją i jednocześnie znieważał ją kierując w stosunku do niej słowa powszechnie uznane za obelżywe (pkt Ib wyroku);
- b. w bliżej nieustalonej dacie w okresie od września 2012 r. do grudnia 2012 r. na klatce schodowej budynku przy ul. (...) w W. naruszył nietykalność cielesną A. Ż. uderzając ją pięścią w tył głowy (pkt Ic wyroku);
- c. w bliżej nieustalonej dacie w okresie od września 2012 r. do grudnia 2012 r. w W. naruszył nietykalność cielesną A. Ż. szarpiąc ją i jednocześnie znieważał ją kierując w stosunku do niej słowa powszechnie uznane za obelżywe (pkt Id wyroku);
- d. w bliżej nieustalonej dacie w okresie od stycznia 2012 do 15 stycznia 2013 r. na klatce schodowej budynku przy ul. (...) w W. naruszył nietykalność cielesną A. Ż. uderzając ją ręką w tył głowy i oblewając ją piwem (pkt Ie wyroku);
- e. w bliżej nieustalonej dacie w okresie od stycznia 2012 roku do 15 stycznia 2013 roku w W. znieważał A. Ż. zarzucając jej rozwiązłość seksualną i kwestionując jej stan trzeźwości (pkt If wyroku).

Wszystkie z powyższych zachowań miały miejsce po zakończeniu przez oskarżonego i pokrzywdzoną łączącego ich do końca grudnia 2011 roku konkubinatu. Dlatego też, w świetle poczynionych wyżej spostrzeżeń, zachowania te nie mogły zostać uwzględnione w opisie czynu z art. 207 § 1 k.k. przypisanego oskarżonemu w pkt Ia wyroku.

W tym miejscu należy wskazać, iż kto znieważa inną osobę w jej obecności albo choćby pod jej nieobecność, lecz publicznie lub w zamiarze, aby zniewaga do osoby tej dotarła odpowiada za czyn z art. 216 § 1 k.k. Zniewaga polega na użyciu słów obelżywych lub sformułowanie zarzutów obelżywych lub ośmieszających, postawionych w formie niezracjonalizowanej. O uznaniu określonych sformułowań za znieważające decydują w pierwszym rzędzie ogólnie przyjęte normy obyczajowe. Natomiast kto uderza człowieka lub w inny sposób narusza jego nietykalność cielesną odpowiada za czyn z art. 217 § 1 k.k. Należy przyjąć, iż naruszeniem nietykalności cielesnej są wszystkie czynności, mające wymiar fizyczny, oddziałujące na ciało innej osoby, które nie są przez nią akceptowane.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, iż zachowania oskarżonego polegające na szarpaniu pokrzywdzonej, uderzaniu jej pięścią w tył głowy oraz oblewaniu piwem stanowią naruszenie nietykalności w rozumieniu art. 217 § 1 k.k. Natomiast zachowania oskarżonego polegające na kierowaniu wobec pokrzywdzonej słów powszechnie uznanych za obelżywe oraz zarzucaniu jej rozwiązłości seksualnej i kwestionowanie jej stanu trzeźwości stanowią zniewagę w rozumieniu art. 216 § 1 k.k. W odniesieniu do zarzucenia pokrzywdzonej rozwiązłości seksualnie i kwestionowania jej stanu trzeźwości należy wskazać, iż słowa użyte przez oskarżonego wypowiedzenie przez oskarżonego (k. 180) wskazują, że wypowiedź oskarżonego stanowiła obelgę wobec pokrzywdzonej. Każde z działań oskarżonego niewątpliwie było podjęte w zamiarze bezpośrednim. Niektóre z powyższych zachowań stanowiących zniewagę i naruszenie nietykalności cielesnej występowały jednocześnie (pkt Ib i Id wyroku), co uzasadniało przyjęcie, zgodnie z art. 11 § 2 k.k., kumulatywnej kwalifikacji prawnej z przepisów art. 217 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k., i tak Sąd przyjął następujące kwalifikacje prawne dla powyższych czynów:

- a) z art. 217 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. dla czynu opisanego w pkt Ib wyroku;
- b) z art. 217 § 1 k.k. dla czynu opisanego w pkt Ic wyroku;
- c) z art. 217 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. dla czynu opisanego w pkt Id wyroku;
- d) z art. 217 § 1 k.k. dla czynu opisanego w pkt Ie wyroku;

e) z art. 216 § 1 k.k. dla czynu opisanego w pkt If wyroku.

Należy dodatkowo wyjaśnić, dlaczego Sąd nie przyjął działania oskarżonego w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. w odniesieniu do czynów z art. 217 § 1 k.k., które zostały popełnione przy użyciu przemocy, co oznacza, że stanowią czyny podobne do czynu z art. 158 § 3 k.k., za który oskarżony został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 września 1999 roku. Mianowicie powyższe czyny zostały popełnione już po upływie 5-letniego okresu od odbycia przez oskarżonego kary pozbawienia wolności za czyn z art. 158 § 3 k.k. Tym samym nie zostały spełnione warunki z art. 64 § 1 k.k., których zaistnienie jest konieczne dla przyjęcia działania oskarżonego w warunkach recydywy.

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż oskarżony jest osobą dorosłą, działającą w normalnej sytuacji motywacyjnej oraz nie zachodzą w stosunku do niego żadne okoliczności wyłączające bądź umniejszające jego winę, co potwierdziła sporządzona na potrzeby niniejszej sprawy opinia sądowo-psychiatryczna. Tym samym czyny oskarżonego przypisane mu w pkt Ia-If wyroku są mu w pełni zarzucalne.

Co więcej, w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego, zeznania pokrzywdzonej oraz zeznania M. Ż. Sąd ustalił, iż w bliżej nieustalonych datach w okresie od stycznia 2012 r. do 15 stycznia 2013 r. oskarżony w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. uszkodził:

a) przeszklone drzwi wewnętrzne wybijając w nich szyby, czym spowodował szkodę na rzecz A. Ż. w wysokości 190 złotych (pkt IVa wyroku);

b) drzwi szafy wnękowej uderzając w nie głową i rękoma, na skutek czego powstały wgniecenia w jednym ze skrzydeł szafy, czym spowodował szkodę na rzecz A. Ż. w wysokości 100 złotych (pkt IVb wyroku);

c) chlebak wgniatając go, czym spowodował szkodę na rzecz A. Ż. w wysokości 50 złotych (pkt IVc wyroku);

oraz zniszczył:

d) blat kuchenny uderzając go nożem, na skutek czego powstały w nim dziury, czym spowodował szkodę na jej rzecz w wysokości 300 złotych (pkt IVd wyroku);

e) drzwi do łazienki kopiąc w nie, na skutek czego powstała w nich dziura, czym spowodował szkodę na jej rzecz w wysokości 180 złotych (pkt IVe wyroku);

f) wiadro uderzając w nie, na skutek czego powstała w nim dziura, czym spowodował szkodę na jej rzecz w wysokości 5 złotych (pkt IVf wyroku).

Wartość szkody spowodowanej każdym z powyższych czynów Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości oraz zeznań pokrzywdzonej. Należy też zwrócić uwagę, iż pokrzywdzona zeznawała, że oskarżony zniszczył drzwi wejściowe do mieszkania. Jednak na podstawie wyjaśnień oskarżonego i opinii biegłego Sąd ustalił, że zostały one zniszczone na skutek ich długotrwałego używania, a nie działania oskarżonego.

Zgodnie z art. 124 § 1 k.w. wykroczeniem jest umyślne zniszczenie, uszkodzenie lub uczynienie niezdatną do użytku cudzej rzeczy, jeżeli szkoda nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Obecnie wysokość minimalnego wynagrodzenia wynosi 1750 złotych, tym samym z wykroczeniem z art. 124 § 1 k.w. mamy do czynienia, gdy wyrządzona szkoda nie przekracza 437,50 złotych. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż oskarżony działając umyślnie uszkodził i zniszczył wskazane wyżej wyposażenie i sprzęty domowe należące do pokrzywdzonej, przy czym szkoda wyrządzona żadnym z tych czynów nie przekroczyła kwoty 437,50 złotych. Oznacza to, iż pokrzywdzony w każdym z powyższych przypadków wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 124 § 1 k.w.

Zgodnie z art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Czyny z art. 124 § 1 k.w. zostały popełnione przez oskarżonego w bliżej nieustalonej dacie w okresie od stycznia 2012 roku do 15 stycznia

2013 roku, tym samym ich karalność uległa przedawnieniu. Dlatego też postępowanie w powyższym zakresie należało umorzyć na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w.

Za przypisane oskarżonemu czyny Sąd wymierzył następujące kary:

- a) za czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt Ia wyroku);
- b) za czyn z art. 217 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. karę 1 miesiąca pozbawienia wolności (pkt Ib wyroku);
- c) za czyn z art. 217 § 1 k.k. karę 1 miesiąca pozbawienia wolności (pkt Ic wyroku);
- d) za czyn z art. 217 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. karę 1 miesiąca pozbawienia wolności (pkt Id wyroku);
- e) za czyn z art. 217 § 1 k.k. karę 1 miesiąca pozbawienia wolności (pkt Ie wyroku);
- f) za czyn z art. 216 § 1 k.k. karę 1 miesiąca ograniczenia wolności połączonej z obowiązkiem wykonywania kontrolowanej, nieodpłatnej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym (pkt If wyroku).

Należy zaznaczyć, iż Sąd zdecydował się, stosownie do treści art. 4 § 1 k.k., zastosować ustawę obowiązującą w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów, tj. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku, albowiem ustawa wówczas obowiązująca okazała się względniejsza dla oskarżonego. Nie można bowiem tracić z pola widzenia, iż przed dniem 1 lipca 2015 roku art. 34 § 1 k.k. przewidywał możliwość orzeczenia kary ograniczenia w wymiarze od 1 do 12 miesięcy, natomiast od dnia 1 lipca 2015 roku przewiduje on możliwość wymierzenia tego rodzaju kary w wymiarze od 1 miesiąca do 2 lat. Wobec przekonania Sądu, iż karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu opisanego w pkt If wyroku jest kara ograniczenia wolności, należało zadecydować o zastosowaniu przepisów kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku.

Wymierzając oskarżonemu D. S. kary jednostkowe za każde z przypisanych mu przestępstw Sąd kierował się dyrektywami kary określonymi w art. 53 k.k. bacząc, aby ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości tych czynów.

Ustalając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na znaczny Sąd miał na uwadze dyrektywę z art. 115 § 2 k.k. Należy podkreślić, że oskarżony naruszył dobro prawne w postaci prawidłowego funkcjonowania rodziny tworzonej z pokrzywdzoną, a także jej godność i nietykalność cielesną, działając umyślnie w zamiarze bezpośrednim oraz kierując się w swoim działaniu chęcią zadania pokrzywdzonej cierpień fizycznych i psychicznych. Co więcej Sąd miał na uwadze fakt, iż oskarżony działał przez okres aż 4 lat, a nadto działał w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k.

Wymierzając karę za powyższy czyn Sąd wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające motywację oskarżonego, który działał w celu zadania pokrzywdzonej cierpień fizycznych i psychicznych, natomiast pokrzywdzona swoim zachowaniem go nie prowokowała, a także sposób działania sprawcy, który, jak wskazano wyżej, działał przed długi okres czasu. W ocenie Sądu okolicznością obciążającą była także uprzednia karalność oskarżonego, który był skazany za czyn z art. 158 § 3 k.k. na karę 9 lat pozbawienia wolności, mimo to ponownie dopuścił się czynu przy użyciu przemocy, co wskazuje, iż odbyta kara nie odniosła oczekiwanych celów wychowawczych. Jako okoliczności łagodzące Sąd natomiast wziął pod uwagę fakt, iż oskarżony co prawda działał przez długi okres czasu, jednak jego działania nie były do grudnia 2011 roku bardzo zintensyfikowane, na co zwracała uwagę sama pokrzywdzona. Mając na uwadze powyższe należy przewidywać, iż ze względu na właściwości i warunki osobiste oskarżonego, kara 10 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. osiągnie oczekiwane rezultaty w zakresie prewencji indywidualnej i funkcji wychowawczej kary.

Natomiast ustalając stopień społecznej szkodliwości każdego z czynów przypisanych oskarżonemu w pkt Ib-If wyroku Sąd miał na uwadze, iż oskarżony naruszał tymi czynami odpowiednio godność pokrzywdzonej, bądź jej nietykalność cielesną, bądź oba te dobra prawne jednocześnie. Nadto oskarżony za każdym razem działał w zamiarze bezpośrednim, a jego działaniem kierowała chęć dokuczenia pokrzywdzonej poprzez naruszanie jej godności i nietykalności. Sąd miał także na uwadze okoliczności powyższych czynów, mianowicie fakt, iż oskarżony swoim zachowaniem niepokoił pokrzywdzoną nawet po zakończeniu łączącego ich wcześniej konkubinatu.

Wymierzając oskarżonemu kary za czyny opisane w pkt Ib-If wyroku Sąd wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające motywację oskarżonego, który działał w celu dokuczenia pokrzywdzonej, natomiast pokrzywdzona swoim zachowaniem go nie prowokowała. W ocenie Sądu okolicznością obciążającą była także uprzednia karalność oskarżonego, który był skazany za czyn z art. 158 § 3 k.k. na karę 9 lat pozbawienia wolności. Mając na uwadze właściwości i warunki osobiste oskarżonego należy przewidywać, iż kara w wymiarze po 1 miesiącu pozbawienia wolności za czyny opisane w pkt Ib-Ie wyroku oraz kara 1 miesiąca ograniczenia wolności za czyn opisany w pkt If wyroku osiągną cele wychowawcze oraz w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej

Kary wymierzone oskarżonemu w pkt Ia-If wyroku mieszczą się w ustawowych granicach zagrożenia i zdaniem Sądu są w pełni adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonego, spełnią też swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Mając na względzie przepisy art. 85 k.k., 86 § 1 k.k. i art. 87 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku Sąd połączył kary wymierzone oskarżonemu za przypisane mu przestępstwa i orzekł karę łączną w wymiarze roku pozbawienia wolności. Orzekając karę łączną, Sąd zastosował zasadę asperacji, albowiem czyny oskarżonego polegały na podobnym schemacie działania, a także skierowane były przeciwko tym samym dobrom prawnym. Jednocześnie czyny przypisane oskarżonemu popełnione zostały przez niego w niedużych odstępach czasu, co dodatkowo skłoniło Sąd do zastosowania zasady asperacji. Tym samym Sąd stwierdził, iż zastosowanie zasady kumulacji, jak również absorpcji jest w niniejszej sprawie nieuprawnione. W ocenie Sądu zasada asperacji spełni zarówno funkcję sprawiedliwościową kary oraz nie będzie premiowaniem przestępnych zachowań D. S..

Należy wskazać, iż w przekonaniu Sądu cele wychowawcze i prewencyjne kary nie zostałyby osiągnięte w stosunku do oskarżonego w przypadku warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej mu kary łącznej. Oskarżony uprzednio odbywał karę 9 lat pozbawienia wolności za czyn popełniony z zastosowaniem przemocy, mimo to ponownie dopuścił się czynów z użyciem przemocy. Powyższe uniemożliwia postawienie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Na podstawie art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku za czyn z art. 207 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu osobistego kontaktowania się z pokrzywdzoną za wyjątkiem sytuacji, gdy bezpośrednia styczność oskarżonego i wymienionej pokrzywdzonej wymagana jest przepisami prawa, a także podczas i w związku z toczącymi się postępowaniami sądowymi lub przed organami administracji publicznej, na okres 3 lat. W przekonaniu Sądu orzeczenie przedmiotowego środka karnego było konieczne z uwagi na dobro pokrzywdzonej, w tym przede wszystkim w celu ochrony jej ewentualnymi dalszymi negatywnymi zachowaniami oskarżonego. Sąd miał w szczególności na uwadze, iż oskarżony kontynuował negatywne zachowania wobec pokrzywdzonej nawet po ich rozstaniu. Takie zachowanie oskarżonego nie pozwala wykluczyć, iż w dalszym ciągu będzie swoim zachowaniem niepokoił pokrzywdzoną. Jednocześnie oznaczone w wyroku ograniczenia co do orzeczonego zakazu umożliwią oskarżonemu m.in. utrzymywanie kontaktów z synem A. oraz udział we wszelkich postępowaniach toczących się z udziałem jego i pokrzywdzonej.

Sąd zasądził ze Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 1776 złotych powiększoną o stawkę należnego podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu ustaloną na podstawie § 14 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 16 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa, mając na uwadze fakt, iż oskarżony jako osoba bezrobotna, utrzymującą się wyłącznie z pracy dorywczej, z której osiąga niewielkie dochody. Wobec sytuacji zawodowej i majątkowej oskarżonego Sąd doszedł do przekonania, iż niebyły on w stanie uiścić należnych kosztów sądowych.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.